

¿LA IL·LUSIÓ D'ESPAI DEL CINEMA POT REGENERAR UN CAMP? ¿PODEM CONCEBRE UNES TIGES D'HERBA COM UNES IMATGES BOTANICAMENT RENASCUDES? ¿POT SORGIR, POSEM PER CAS, UN BRI DE FENÀS D'UNA ESCENA ACTUADA? ¿D'UNA TERRA REGADA D'IMATGES N'HA CRESCUT MAI CAP TIJA VIVA?

DONAR CABUDA PEREJAUME EXPOSICIÓ 17.11.21 - 30.03.22

Exposició

Donar cabuda

Perejaume

La Filmoteca ha convidat a l'artista i escriptor Perejaume a intervenir l'espai de la seva seu del Raval. La seva proposta ofereix una visió singular i suggeridora sobre el gest cinematogràfic a través d'obres produïdes específicament per a l'exposició i altres de més antigues, combinant la imatge en moviment, la pintura, la fotografia, el gravat i una intervenció escènica.

Del 17 de novembre de 2021 al 30 de març de 2022

Horari: de dimarts a divendres, de 10.00 h a 14.00 h i de 16.00 h a 20.30h;
dissabte i diumenge, de 16.00 h a 20.30h

De dimarts a divendres de 13h a 14h l'exposició continua a les sales de projecció.

*Excepte els dies 17, 19 i 30 de novembre, 14 de desembre, 18 de gener, 22 de febrer i 29 de març i altres dates puntuals. Per a més Informació www.filmoteca.cat

Entrada gratuïta

Artista: Perejaume

Comissariat: Jaume Coscollar, Marina Vinyes Albes

Producció: Filmoteca de Catalunya

Agraïment: LOOP Barcelona

Publicació:

Apunts de cinema 1. Perejaume

Recull de textos inèdits sobre cinema. Disponible a la llibreria de la Filmoteca.

Sessions complementàries:

Lectura a les fosques. *Un bosquet de vista verda*

Dimecres 17 de novembre 2021, 19.00 h, Sala Laya

Maniobra (Perejaume, 2014)

Dimarts 25 de gener 2022, 19.30 h, Sala Laya

Sessió de curtsmetratges de l'artista

Dimarts 15 de febrer 2022, 19.30 h, Sala Laya

Exposició

Perejaume

Donar cabuda

Enmig del Raval és ben fàcil de veure l'espai actual de la FilmoTeca com un sot de projeccions. Així mateix, en l'activitat de la institució, les funcions de conservació, arxiu, receptacle i niuada d'imatges hi són ben presents. Totes dues coses ens han convidat a mostrar aquest pla fix d'un projector que, encarat a un sot enmig d'un camp, s'estarà quatre mesos fent per manera de restituir algunes imatges al món.

No sé pas fins a quin punt, amb aquesta proposta de restitució, plantació i repòs, podem donar una mica de cabuda, tot alliberant el corresponent racó de món de la seva saturació. És ben fàcil que l'operació quedi convertida, al capdavall, en una imatge afegida més. Però!

Fa anys que predico aquest gest de tornar les obres al món, sota el propòsit que creació i dissolució convisquin més entrelaçades. Com més fèrtilment entrelaçades, millor. I no cal dir que la fertilitat es dóna en la mesura que, més o menys lentament, qualsevol creació es deixa reabsorbir en el medi. Les relacions entre fertilitat i conservació serien ben complexes de resseguir, però és evident que a l'hora d'intervenir en un espai com l'actual, que es mostra com més va més atapeït d'imatgeria, l'alternativa entre fer lloc i fer nosa resulta cada vegada més clara i decisiva.

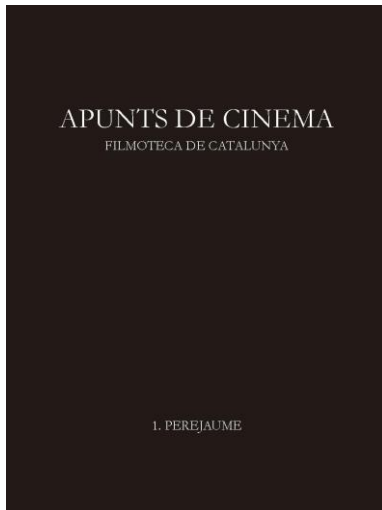
En una terra rica del seu esperit, qualsevol lloc estotja lloc i en treu a voler per poc que s'hi faci vida. En canvi, en una terra d'emmagatzematge i prou, arriba un punt que no hi ha lloc valent, ni on crear-ne de nou.

Així com hi ha el cinema mut, amb tota l'agitació d'imatges que va comportar fa més d'un segle, no sé si no podríem parlar d'un cinema cec per anomenar la sotapervivència d'imatjaments que no s'han volgut formar encara: cabuda d'imatges just amb la mínima presència d'imatge per copsar el fons de cabuda. Meravella de pensar en l'absència de forma com un estat previ a la presència de forma i no pas com una privació de forma. Meravella de pensar en la llum encara sense néixer d'un cinema que no es pot imaginar perquè les seves imatges prefereixen de viure colgades, atrapades en la magnitud general, encryptades, negres dins la terra negra.

Tornem al gest de l'acció. Olor mig d'herba brunzida, mig d'herba esclafada pel pes de la llum. Ara la projecció cinematogràfica nocturna sobre terrossos i glevs planteja un altre ordre de qüestions: ¿La il·lusió d'espai del cinema pot regenerar un camp? ¿Podem concebre unes tiges d'herba com unes imatges botànicament renascudes? ¿Pot sorgir, posem per cas, un bri de fenàs d'una escena actuada? ¿D'una terra regada d'imatges n'ha crescut mai cap tija viva?

Perejaume

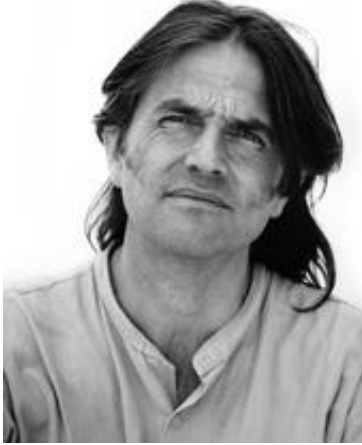

Apunts de cinema 1. Perejaume

Recull de textos inèdits de l'autor sobre cinema.
Disponible a la llibreria i al web de la Filmoteca.

Sobre Perejaume

L'obra de Perejaume (Sant Pol de Mar, 1957) ha estat sovint considerada una obra complexa, l'origen de la qual s'ha vinculat a una tradició literària més que no pas a un estil o moviment artístic. Pintures, dibuixos, escultures, instal·lacions, fotografies, vídeos i llibres no esgoten la llista de mitjans i recursos que Perejaume ha emprat des de mitjans dels anys setanta, però el conjunt és del tot coherent i articula un sistema artístic de fonda contundència crítica amb les formes de la vida globalitzada. L'adhesió de Perejaume al localisme no té res a veure amb el folklore. Ans al contrari, en el seu cas és un senyal de radicalitat. Les llargues estades que fa en el món rural proven que la seva manera d'entendre l'art està lligada a formes de vida fortament vinculades a la pagesia, al·lèrgiques a l'atenció mediàtica. Un bon exemple dels lligams que Perejaume proposa entre l'escriptura i el món natural, tot fent servir un discurs en primera persona, es troba al seu llibre de pràctica poètica publicat l'any 2011, *Pagèsiques*.

Aquest sistema ric i variat, en el qual conviuen tota mena d'objectes artístics, accions, declaracions i textos, genera els seus propis mètodes, sovint enunciats com un procediment que exigeix de ser acomplert. Si a les dècades dels anys 80 i 90 aquests mètodes van ser el collage, el pessebrisme, la despintura i l'oïisme, en les dues darreres dècades Perejaume ha enriquit el seu repertori amb un activisme poètic i nomàdic centrat en la recuperació de la materialitat històrica i ancestral dels llocs. Els objectius d'aquests mètodes sui generis evidencien una fusió de l'experiència, el llegat i el patrimoni cultural amb els estrats geològics i els detalls orogràfics. D'aquí en surt un atac a la centralitat de la percepció visual i els seus efectes polítics sobre el territori, fins al punt de proposar la noció de camp per desfer-se de la tradició que relliga la noció de paisatge a l'extractivisme. Tot i haver estat considerat un dels grans analistes del paisatge, aquest és un terme que Perejaume ha impugnat.

Dir camp en lloc de paisatge restitueix l'experiència viscuda a cada pam de terra, una experiència marginada pels discursos de caire universalista que promou la història de l'art. La fricció entre aquestes formes de vida l'empeny a fer derives i excursions que nodreixen i afaïonen l'escriptura d'assajos com *Treure una marededéu a ballar* (2018). Amb aquests desplaçaments Perejaume allunya els artefactes culturals de les institucions encarregades de protegir-los i preservar-los. Arrossegats a la intempèrie, els significats estaran subjectes a condicions climatològiques adverses, poc clements amb la lògica pròpia del sistema de l'art.

El resultat és d'un exotisme enganyós. De fet, promou un espai comú on el que és humà i el que no ho és es troben gràcies a una escriptura poc convencional, tot plegat amb una ironia lluminosa. En aquest sentit, tot i que en un principi ningú li atribuís l'etiqueta, des dels inicis de la seva trajectòria Perejaume ha transitat els problemes propis de l'Antropocè. Les seves obres donen per feta una interacció geològica que pot semblar una llicència poètica, sense efectes sobre la realitat. Però no és així. En el marc de la seva pràctica, cultura i paisatge són indestriables i comparteixen una visió ecològica. Per això el decreixement esdevé la resposta freqüent d'una obra que a l'hora d'exhibir-se s'enfronta a les paradoxes d'aquest món. Així és com, en les dues retrospectives més importants dedicades a Perejaume fins al dia d'avui, els títols de les exposicions advocaven per fer reversible la saturació que caracteritza el món contemporani. L'una es deia "Deixar de fer una exposició" i l'altra "Ai, Perejaume, si veies la munió d'obres que t'envolten no en faries cap de nova!".

Més informació: arxiu.perejaume.cat/